

“Τέλος, ο τυφλός προσθέτει και ένα ρήμα”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου

Την Κυριακή ΙΔ΄ Λουκά, στις 24 Ιανουαρίου ο Σεβ. Μητροπολίτης Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου κ. Δαμασκηνός ιερούργησε στον Ιερό Ενοριακό Ναό Αγίου Δημητρίου Σοφικού και τέλεσε το τεσσαρακονθήμερο Μνημόσυνο υπέρ αναπαύσεως του πρώην Αντιδημάρχου Διδυμοτείχου Ευαγγέλου Περιστεράκη.

Ερμηνεύοντας το ευαγγελικό ανάγνωσμα της ημέρας, περί της θεραπείας του Τυφλού στην Ιεριχώ, σημείωσε:

«Ο Τυφλός της σημερινής ευαγγελικής περικοπής πληροφορείται κάτι εξαιρετικό. Στήν Ιεριχώ έφθασε ο μεγάλος επισκέπτης τῆς ἀνθρωπότητος. Πρόκειται νά περάσει ἀπό μπροστά του ὁ Σωτήρας τοῦ κόσμου, ὁ ἕνας καί ἀληθινός Θεός. Ἀμέσως μέσα του ἀνθίζει ἡ ἐλπίδα καί ἡ προσδοκία τῆς μεγάλης συνάντησης μέ τό Λυτρωτή. Προσπαθεῖ, λοιπόν, μέ ἀπροσμέτρητη ἐπιμονή καί μέ ἀξιοθαύμαστο

δυναμισμό νά επιτύχει αυτή τή συνάντηση μέ τόν Κύριο. Όταν τό καταφέρνει, τότε ξεδιπλώνει τήν πίστη του, ή όποία αποδεικνύεται ότι αυτή είναι ό μυστικός του θησαυρός.

«Στεντορεία τῇ φωνῇ» φωνάζει πρός τό Χριστό: «Ίησοῦ υἱέ Δαυῖδ, ἐλέησόν με». Μέ τά λόγια του αὐτά ό τυφλός θεολογεῖ, διότι ἡ θεολογία δέν εἶναι ὑπόθεση ενός σπουδαστηρίου. Εἶναι κάτι πού πηγάζει μέσ' ἀπό τήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ θεολογία εἶναι ὑπόθεση καρδιάς πού ὑποφέρει ἀπό πόθο καί πόνο. Πόθο γιά τό Θεό καί πόνο γιά τήν κατάντια τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ τυφλός ποθεῖ τό Θεό καί πονᾷ γιά τήν κατάστασή του· ποθεῖ τό φῶς καί πονᾷ γιά τό σκοτάδι· ποθεῖ τήν ἐλευθερία καί πονᾷ γιά τά δεσμά τῆς ἄγνοιας. Μέσ' ἀπό τόν πόθο του γιά τό Χριστό καί ἀπό τόν πόνο γιά τόν ἑαυτό του θεολογεῖ εὐστοχα καί μυστικά.

»Πρωτίστως, μέ τή λέξη «Ίησοῦ» ὁμολογεῖ τήν ἀνθρώπινη φύση τοῦ Κυρίου. Φωνάζει τό ἀνθρώπινο ὄνομα τοῦ Σωτῆρα, γιά νά δείξει πώς ὁ Χριστός εἶναι ἄνθρωπος, τέλειος κατά πάντα, χωρίς κάτι διαφορετικό ἀπό τούς ὑπόλοιπους ἀνθρώπους. Μέ τήν ὁμολογία τῆς ἀνθρώπινης φύσης τοῦ Ίησοῦ καταργεῖται ἡ ἀπόσταση ἀνάμεσα στήν ἀνθρωπότητα καί στή Θεότητα. Ἀπό τή στιγμή πού ὁ Θεός γίνεται ἄνθρωπος γκρεμίζεται τό μεσότοιχον τῆς ἔχθρας καί τῆς ἄγνοιας, πού ὀρθώθηκε ἀπό τήν ἀμετανοησία τῶν πρωτοπλάστων. Ὡς τέλειος ἄνθρωπος ὁ Χριστός μπορεῖ νά συμμερισθεῖ τόν ἀνθρώπινο πόνο, νά συμπονέσει καί μέ τή δύναμή Του ὡς τέλειος Θεός νά θεραπεύσει. Ὡς τέλειος ἄνθρωπος εἶναι προσιτός, συγκαταβατικός καί ἐλεήμων.

»Έν συνεχείᾳ ὁμολογῶντας ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι «υἱὸς Δαυὶδ» ὁ τυφλὸς προσδιορίζει τὸν λυτρωτικὸ χαρακτήρα τοῦ ἔργου τοῦ Κυρίου. Ἀπὸ τῆ διδασκαλίᾳ τῶν προφητῶν γνωρίζει πῶς ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας εἶναι ἀπόγονος τοῦ Δαυὶδ. Ὅταν προσφωνεῖ τὸν Ἰησοῦ ὡς υἱὸ τοῦ Δαυὶδ, τὸν ἀναγνωρίζει ὡς Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴ. Τό ὅτι εἶναι γόνος τῆς βασιλικῆς οἰκογένειας τοῦ Δαυὶδ ἀποδεικνύει τὸ μεσσιανικὸ αὐτὸ χαρακτήρα. Αὐτὸς ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας δέν ἔρχεται στὸν κόσμον γιὰ νὰ διευθετήσῃ ἐφήμερες ὑποθέσεις· ἔρχεται γιὰ νὰ σώσῃ τὸν ἄνθρωπον μέσ' ἀπὸ τὴ μυστικὴ ἔνωση μαζί του. Ὁ τυφλός, λοιπόν, στὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ δέν βλέπει ἀπλῶς τὸ ἱατρὸ του, βλέπει τὸ Σωτῆρα του· βλέπει τὸ Θεό του. Αὐτὸς ὁ βαθύτατος πόθος τῆς σωτηρίας εἶναι πού τὸν κάνει νὰ ἐπιμένει τόσο πολὺ στὸ νὰ συναντήσῃ τὸ Λυτρωτὴ. Γιὰ τὸν τυφλό ὁ Χριστὸς δέν εἶναι μόνον Ἐκεῖνος πού τοῦ χαρίζει τὴν ὄραση. Ὁ Χριστὸς γι' αὐτόν εἶναι τὸ μοναδικὸ φῶς τῆς ζωῆς του, ὅπως

κάπου άλλοῦ, ὡς Λυτρωτῆς, διαβεβαιώνει: «ἐγώ εἰμι τό φῶς τοῦ κόσμου».

»Τέλος, ὁ τυφλός προσθέτει καί ἕνα ρῆμα. Παρακαλεῖ τό Χριστό λέγων· «ἐλέησόν με», παραδεχόμενος οὕτω τήν ἀνεπάρκειά του. Στέκεται μπροστά στό πρόσωπο πού εἶναι τέλειος Θεός καί τέλειος ἄνθρωπος. Ἀφοῦ πρῶτα ὁμολόγησε αὐτή τήν πίστη του, τώρα ἐξομολογεῖται καί τήν ἀδυναμία του. Ἐπιθυμεῖ νά ἀναβλέψει· νά χαρεῖ τό αὐτονόητο· νά χαρεῖ, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, μέ τήν ὄραση, πού εἶναι τό παράθυρο τῆς ψυχῆς. Μέ τήν πίστη του πρός τόν Ἰησοῦ κερδίζει καί τή σωματική καί τήν πνευματική ὄραση. Ἀξιῶνεται νά δεῖ ὄχι μόνο τόν ὑλικό κόσμο ἀλλά καί τόν ἴδιο τόν Δημιουργό αὐτοῦ τοῦ κόσμου νά στέκεται μπροστά του. Μέ τήν πίστη του ἀνοίγονται τά μάτια τοῦ σώματος καί τῆς ψυχῆς, γιά νά εἰσοδεύσει στήν

πραγματικότητα του Θεού, και νά γευθεί τή σωτηρία».

